

HARKAI VASS ÉVA KÉT VERSE

MOST ALSZOL

vagy álom nélkül forgolódsz a párnán számolod reggelig
mennyi idő telik éjszaka van vagy hajnal sarki fény vagy
virradat volt-e a finn erdők felett s az ösvényen hol felengedett
minden gátlásod s ott maradt a jel: a talpalatnyi fű

milyen egyszerű volt minden az égi út után a legnagyobb
felhő mályvaszirmából kiszállva vattás uszályok lebegtek
súlytalan a nyáron is dermesztően hideg tavon az erdő
mintha az égen nőtt volna az ében törzsek fölött a lomb

jó magasan csak pár méterre bomlott ki s míg forgolódsz
az ágyban nyugodt lélekkel latolgathatod éjszaka
van-e vagy hajnal meddig az álom s honnantól tör rád

nagy robajjal az ébrenlét földi bája egy hétköznap elnyűtt
báli ruhája – üzemi szalagon a selejt – mit a reggel óvatlanul
ám nagyon is szándékoltan arcodra ejt.

ELINDUL. MEGÉRKEZIK

amint átlép az országhatáron hogy egy fecskéként nyarat csináljon
mintha nem cserélődne a táj szokványos látvány: síkság és semmi báj
később a várost elhagyva fenyők törzsének párhuzamosai a sziget
karsztos partja annyira rút kopár hogy szinte szép

a világítótorony felett magasan húz el egy gép repülő
vagy sirály egyre megy: vakítón fehér a kép
a nap tője a tenger gömbjébe szúr szétáradt
kék vér: türkiz és azúr

hideg források festik zöldre a vizet elmúlt egy évtized
hogy arra járt de mintha tegnap örök anyagként tartja
magát a hegy s míg az időben előre s vissza megy
a hegyoldalon azóta is nő a fű lenyírják újra nő

kezdet és vég egymásra másolódik míg a város
mély lélegzetet vesz mozgolódik s míg a nap
délutánba fordul nem rezdül a fény árad és kivár
az ébren álmodás partjainál

a só tisztára mossa napjait s ha víz alá bukik
az üveges plazma pezseg és nagyít naggyá
növeszti a cikkanó halakat kavicsot fővenyt
nyaldos kagylót lapít a parthoz rezzenő

fénynyalábot vetít a falra kiröpíti a végtelenbe
mint hogyha senki sem úszna arra a szigeten
túl újabb sziget kagyló mit kivet
a mély

(2003)